

Wyrosnąć w dziedzińcach Boga

Zima

„Sprawiedliwy wyrośnie jak palma, rozrośnie się jak cedr Libanu. Zasadzeni w domu Pańskim wyrastają w dziedzińcach Boga naszego. Jeszcze w starości przynoszą owoc, są w pełni sił i świeżości, aby obwieszczać, że Pan jest prawy, że jest opoką moją, i nie ma w nim nieprawości” — Psalm 92:13-16.

Psalmista ukazuje, że życie zakorzenione w posłuszeństwie Panu prowadzi do trwałej siły duchowej. Zapewnia nas, że ostatni etap życia, określany jako „zima”, nie jest czasem upadku, lecz skrywa w sobie obfity potencjał do rozkwitu, dalszego wzrostu, owocowania i dzielenia się Bożą sprawiedliwością. Palma często symbolizuje owocność i zwycięstwo, podczas gdy cedr libański reprezentuje wielką siłę, stabilność i długowieczność. Nasz Pan jest pewien, że w starszym wieku przyniesiemy owoce. Przyjmijmy te dojrzałe lata z odnowionym celem, ponieważ najbogatsze dni naszej służby wciąż są przed nami.

Zaufanie, które niesie duchowe przewodnictwo

Dojrzały chrześcijanin są powołani do pełnienia roli przewodników dla kolejnych pokoleń. Mają za zadanie udzielać wskazówek i dzielić się mądrością, która nie pochodzi z tego świata, lecz z życia spędzonego na pokornej wędrówce z Bogiem. Ich zgromadzone doświadczenia, zarówno porażki, jak i triumfy, stają się cennym źródłem siły dla młodszych wierzących.

Mentorskie zaufanie najskuteczniej budują ci, których życie odzwierciedla staranność w sprawiedliwości oraz fundament wiary, który został wypróbowany (Gal. 6:7-10; Mat. 7:25-27; Mal. 3:3). Ich doświadczenie życiowe, ukształtowane przez Słowo Boże i łaskę, tworzy prawdziwe zaufanie, niezbędne do prowadzenia innych w wierze. Kiedy uczeń czuje się bezpiecznie i dostrzega szczerze zainteresowanie ze strony mentora, może nastąpić głęboki wzrost – każdy inny wpływ wywodzi się z tego fundamentu zaufania.

Takie przewodnictwo musi być wolne od uprzedzeń oraz osobistych interesów. Celem mentora nie jest gromadzenie naśladowców ani zdobywanie ich społecznego czy politycznego poparcia, lecz nieustanne kierowanie innych ku Chrystusowi i Jego Słowu (Filip. 2:3). Rzeczywiście, jeśli wiara słabnie wśród tych,

którzy są prowadzeni, warto najpierw przyjrzeć się samemu przywództwu.

Pismo Święte oferuje silne wzorce bezinteresownej troski oraz ukazuje moc narzędzi międzyludzkich, z których możemy swobodnie korzystać. Życie Józefa, Mojżesza, Samuela, Eliasza, Daniela, Jezusa, Piotra, Pawła i Jana dostarcza bezcennych wzorców praktycznych wskazówek. Ich życie pokazuje, jak pozostawić dziedzictwo wiary i mądrości w naszych rodzinach, zborach i społecznościach.

Józef: Mądrość i pojednanie

Nadzór administracyjny Józefa w czasach obfitości i głodu w Egipcie pokazuje możliwość zastosowania boskiej mądrości dla doczesnego dobra. Otrzymana od Boga zdolność interpretowania snów faraona oraz wdrażania dalekowzrocznego planu administracyjnego zapobiegły głodowi i ocaliły pokolenia (1 Mojż. 41).

Być może jednak najpotężniejszym świadectwem mądrości Józefa jest jego pojednanie z braćmi (1 Mojż. 45, 50). Lata trudów, przez które przeszedł pod niewidzialnym prowadzeniem Boga, wykuły w nim wiarę przewyższającą osobiste krzywdy. Potrafił dostrzec Boży plan nawet w zdradzie swoich braci, mówiąc: „Wy wprowadzicie zło przeciwko mnie, ale Bóg obróci to w dobro” (1 Mojż. 50:20). Okazał im łaskę, ratując swoją rodzinę i przyczyniając się do wypełnienia Bożych obietnic złożonych jego ojcu. To głęboka lekcja o mocy dojrzałej wiary – wiary, która potrafi przebaczyć i przynieść odnowę.

Św. Paweł podzielił się niezwykłą myślą na temat świadectwa wiary Józefa: „Przez wiarę wspomniął umierającego Józef o wyjściu Izraelitów i dał polecenie dotyczące swoich kości” (Hebr. 11:22). Józef okazał zaufanie do Bożej obietnicy dotyczącej ojczyzny dla swojej rodziny jako rzeczywistego miejsca, gdzie spoczną jego kości. Józef nauczył nas utrzymywać nadrzędną ufność w obietnicę Królestwa Bożego jako rzeczywistego miejsca. Jego ufność w Boże obietnice była nagrodą za życie poddane Bogu.

Mojżesz: Płaszcz przywództwa

Mojżesz przewodził Izraelowi przez dziesięciolecia, a jego późniejsze lata były naznaczone przygotowaniem swojego następcy, Jozuego (5 Mojż. 31:1-8, 23). Przygotowywanie następnego pokolenia to piękny przywilej w „zimie” życia. Ufając Bożemu zamysłowi, Mojżesz nie trzymał się kurczowo swojej pozycji przywódcy, lecz z oddaniem przygotowywał następcę.

Księga Powtórzonego Prawa to ciąg wzmacniających wiarę przemówień pożegnalnych, które Mojżesz wygłosił do Izraelitów w czasie, gdy ci przygotowywali się do wejścia do Ziemi Obiecanej. Świadczyły one o zgromadzonej przez niego mądrości i jego głębokiej miłości do Izraela. Mojżesz opowiedział o wierności Boga, powtórzył postanowienia przymierza i ogłosił prorocze błogosławieństwa oraz ostrzeżenia dla ludu Izraela. Przypominając Izraelitom o ich dziedzictwie wiary, Mojżesz jest przykładem roli doświadczonych braci, którzy pobudzają wiarę przyszłych pokoleń.

Nawet w obliczu swoich ograniczeń pokora Mojżesza świeci jasno (5 Mojż. 3:23-28). Pozostał on wierny swojemu powołaniu aż do samego końca. Jego przykład uczy nas, że wierność w ziemie życia, choć może przybierać inną formę, jest równie istotna w oczach Boga.

Pasterz i prorok

Namaszczenie Dawida podkreśla Bożą suwerenność oraz fakt, że posłuszeństwo Bogu jest ważniejsze niż ludzkie rozumowanie (1 Sam. 16:1-13). Doświadczony prorok Samuel początkowo oceniał synów Jessego na podstawie wyglądu zewnętrznego. Bóg jednak skorygował jego myślenie, mówiąc: „Bóg nie patrzy na to, na co patrzy człowiek. Człowiek patrzy na to, co jest przed oczyma, ale Pan patrzy na serce” (1 Sam. 16:7). Boży wybór padł na Dawida, najmłodszego pasterza – osobę najmniej oczekiwaną według ludzkich standardów. Kiedy Bóg oznajmił: „Wstań, namaść go, gdyż to jest ten” (1 Sam. 16:12), Samuel natychmiast Go posłuchał, odkładając na bok swoje wcześniejsze osądy. Pokazuje to kluczowe znaczenie dostosowania się do woli Bożej, nawet gdy sprzeciwia się ona naszym z góry przyjętym wyobrażeniom. Bóg ceni oddane serce ponad wszystko, a Jego słudzy, podobnie jak prorok Samuel, muszą odpowiedzieć na Jego zaproszenie z gotową wiarą.

Przekazany płomień: Eliasz i Elizeusz

Przejście od proroka Eliasza do jego następcy, proroka Elizeusza, ilustruje przewodnictwo w służbie Bożej w najlepszym wydaniu (1 Król. 19:16-21; 2 Król. 2:1-15). Eliasz, gorliwy i potężny w wierze, otrzymał od Boga polecenie, aby namaścić swojego następcę. Zarzucenie płaszcza na Elizeusza stanowiło namacalny akt powołania. Natychmiastowa reakcja Elizeusza, polegająca na porzuceniu wszystkiego, świadczyła o jego gotowości. Ich relacja, wykuwana w posłuszeństwie, obejmowała wspólne próby i cuda. Świadomy zbliżającego się odejścia, Eliasz przygotował Elizeusza, poddając go próbie jego zaangażowania. Żarliwa prośba Elizeusza o „podwójną część” ducha Eliasza ukazuje głębię ich więzi oraz ogromną wartość, jaką obaj przypisywali temu duchowemu dziedzictwu (2 Król. 2:9). Działania Eliasza uczą nas, że pobożni mentorzy z całego serca inwestują w swoich następców, zapewniając ciągłość Bożego

działa.

Eliasz dbał również o „uczniów prorockich” (2 Król. 2:3-7; 4:38), społeczność poświęconą nauce Bożych dróg i Jego służby. Przekazywał wiedzę, rozeznanie Bożego głosu i wspierał tych młodszych. Przykład Eliasza ukazuje szerszy wymiar mentorstwa: pielęgnowanie dobrego gruntu w sercach wspólnoty wierzących, w którym Bóg może rozwijać i objawiać duchowe dary, pozwalające na rozkwit w przyszłych pokoleniach.

Daniel: Uczciwość na wygnaniu

Długie życie Daniela stanowi przykład niezachwianej wierności i wpływu, nawet w podeszłym wieku, będąc świadectwem zakorzenionym w zdyscyplinowanym oddaniu Bogu. Poruszając się po zdradliwych politycznych przeszkodach Babilonu i Persji, zachował nienaganną uczciwość oraz oddanie sprawiedliwości. „Daniel postanowił nie kłaść się” (Dan. 1:8). Rozkwitając nawet w podeszłym wieku, Daniel pokazał, że dojrzały wierzący mogą jaśnieć jak światła w świeckim świecie, trzymając się Bożych zasad w obliczu ogromnej presji – i to już od młodości.

Daniel pozostał przewodnikiem proroczych przesłań od Boga, interpretując wizje i oferując niebiańską mądrość ziemskim władcom u schyłku swojego życia (Dan. 5:7-12). Król zasięgał jego rad, a jego spostrzeżenia dostarczały istotnych wskazówek. Trwałe doświadczenie Daniela podkreśla wartość rozwijania duchowych darów i rozeznania, które powinny rozkwiatać, a nie zanikać w „ziemi” naszego życia.

Przykład Daniela uczy nas zaufania w Bożą ochronę w obliczu niepewnej przyszłości politycznej i gospodarczej. Kiedy interpretował wizję napisaną na ścianie jako doradca króla Baltazara, monarcha zaoferował mu stanowisko trzeciego władcy Babilonu. Daniel odpowiedział: „Twoje dary niech pozostaną u ciebie, a twoje upominki daj komu innemu, lecz pismo odczytam królowi i wyłożę mu je” (Dan. 5:17). Odpowiedź Daniela uczy nas, że powinniśmy głosić prawdę Słowa Bożego, nawet w obliczu niepewnej przyszłości, niezależnie od potencjalnej nagrody.

Nawet gdy Daniel został wrzucony do jaskini lwów (Daniela 6), jego niezłomne poleganie na modlitwie ocaliło go i pozwoliło zachować czystość jego świadectwa. Ta dyscyplina wspólnoty z Bogiem jest niezbędna dla wszystkich wierzących, często stając się jeszcze głębszą kotwicą wiary w późniejszych latach, gdy inne siły fizyczne mogą osłabnąć.

Daniel uczy nas również dyscypliny odpowiedzialności. Wstawiając się w modlitwie za grzechy Izraela, Daniel włączył siebie do grona tych, którzy odeszli od Bożych „przykazań i praw” (Dan. 9:5). Kiedy niewinni przywódcy uznają siebie za część problemu, w Bożej ekonomii

wspólnoty otrzymują błogosławieństwo odkrycia rozwiązania. W przypadku Daniela Bóg obdarzył go pełnymi nadziei prorocत्वami o wybawieniu Izraela oraz o czasie zbawienia świata (Dan. 9:12).

Lekcja zaufania

Nad Jeziorem Galilejskim (Mar. 4:35-41) Jezus, najlepszy nauczyciel, udzielił wspaniałej lekcji wiary. Gdy spał, gwałtowna burza przeraziła uczniów, ujawniając ich brak zaufania, mimo że byli doświadczonymi rybakami. Ich przerażone wołanie: „Nauczycielu, nic cię to nie obchodzi, że ginimy?” (Mar. 4:38) ujawniło ich słabnącą wiarę. Jezus obudził się i rozkazał wiatrowi oraz falom: „Umilknij! Uciszyć się!” (Mar. 4:39), a natychmiast nastąpiła cisza i uczniowie rozpoznali w Nim Mesjasza. Jego pytanie: „Czemu jesteście tacy bojaźliwi? Jakże to, jeszcze wiary nie macie?” (Mar. 4:40) stanowiło dla nich bezpośrednie wyzwanie. Ta „żywa przypowieść” nauczyła ich absolutnego polegania na Bogu. Ujawniła również władzę Jezusa nad Bożym stworzeniem (wypełniając Psalm 89:9) i wzmocniła wiarę uczniów poprzez wspólne doświadczenie. Jezus mistrzowsko wykorzystał prawdziwe kryzysy, aby zaszczerpić głębokie duchowe prawdy.

Święty Piotr: Od porywczwości do wytrwałości

Późniejsze pisma świętego Piotra ukazują apostoła, który dzięki próbom i łasce osiągnął dojrzałość oraz głęboko troszczył się o duchową wytrwałość braci. Zda się on dostrzegać cielesną skłonność do błędzenia i podkreśla konieczność „pamiętania” o fundamentalnych prawdach (2 Piotra 1:12-15). Jego przykład uczy nas, abyśmy przypominali młodszym wierzącym o niezmiennej kotwicy wiary.

Święty Piotr zachęca wierzących, aby „Wzrastali raczej w łasce i w poznaniu Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa” (2 Piotra 3:18), podkreślając trwającą całe życie naturę uświęcenia i istotną rolę, jaką dojrzały bracia odgrywają w prowadzeniu młodszych po wąskiej drodze. Jego ostre przestrogi przed fałszywymi nauczycielami (2 Piotra 2) świadczą o wytrawnym rozeznaniu, które było doskonalone przez lata walki o wiarę.

Porównanie porywczego apostoła Piotra z Ewangelią, który zaparł się swego Pana (Mat. 26:69-75), z doświadczonym apostołem Piotrem, piszącym z autorytetem i pasterską czułością, jest pouczające. Jego podróż w wierze stanowi potężne świadectwo odnawiającego miłosierdzia Bożego oraz nieocenionej perspektywy, zdobytej dzięki życiowym próbom i triumfom.

Święty Paweł: Przewodnictwo ku

pobożności

Listy apostoła Pawła do Tymoteusza i Tytusa ukazują serce mentora. W 1. i 2. Liście do Tymoteusza widzimy nie tylko nauczanie, lecz także inwestycję w duchowy rozwój Tymoteusza i jego autorytet w Kościele. Święty Paweł udziela wskazówek, jak stawiać czoła złożonościom opieki w Kościele, od konfrontacji z fałszywymi doktrynami po ustanowienie pobożnego porządku: „żebyś pewnym ludziom przykazał, aby nie nauczali inaczej niż my” (1 Tym. 1:3).

Przewodnictwo św. Pawła było zarówno zachęcające, jak i wymagające. Napominał Tymoteusza, aby „staczał dobry bój wiary, uchwycił się żywota wiecznego” (1 Tym. 6:12) oraz by „głosił Słowo, był w pogotowiu w każdy czas, dogodny czy niedogodny, karcił, gromił, napominał z wszelką cierpliwością i pouczeniem” (2 Tym. 4:2). Przykład św. Pawła ukazuje nam, że rola przewodnika wymaga zarówno inspirowania, jak i korygowania.

Nawet podczas uwięzienia i w obliczu męczeństwa przykład życia św. Pawła pozostał jego najpotężniejszą lekcją. Jego niezłomne głoszenie Ewangelii oraz gotowość do cierpienia ze względu na Chrystusa stały się trwałym wzorem wierności: „Z tego też powodu znoszę te cierpienia, ale nie wstydzę się, gdyż wiem, komu zawierzyłem” (2 Tym. 1:12). Tymoteusz oraz kolejne pokolenia uczniów będą czerpać z filozoficznej pewności siebie apostoła Pawła, nawet w obliczu śmierci: „Albowiem już niebawem będę złożony w ofierze, a czas rozstania mego z życiem nadszedł. Dobry bój bojowałem, bieg dokonałem, wiarę zachowałem” (2 Tym. 4:6-7).

Święty Jan: Miłość i prawda

W swoich późniejszych listach św. Jan, umiłowany uczeń (1, 2 i 3 Jana), kładzie nacisk na ideał życia chrześcijańskiego, przeplatając go z tematami miłości, prawdy i rozeznawania. Jako starszy i doświadczony mąż wiary, stawiał czoła pojawiającym się herezjom i umacniał wierzących w zdrowej doktrynie, „Umilowani, nie każdemu duchowi wiercie, lecz badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków wyszło na ten świat” (1 Jana 4:1). Św. Jan podkreśla kluczową rolę dojrzałych wierzących jako orędowników integralności doktrynalnej.

Jego zapis Objawienia na Patmos, otrzymanego prawdopodobnie w podeszłym wieku, dostarcza ostatecznej proroczej wizji triumfu Chrystusa (Obj. 1:1-2, 9). Świadectwo życia św. Jana – od towarzyszenia Jezusowi nad Jeziorem Galilejskim po oglądanie Jego chwały w wizjach – pokazuje niezachwiane i trwałe zaangażowanie w głoszenie Pana Jezusa Chrystusa.

Pisma św. Jana konsekwentnie wzywają wierzących do

powrotu do fundamentalnych zasad: chodzenia w miłości i przestrzegania Bożych przykazań: „A to jest miłość, abyśmy postępowali według przykazań jego” (2 Jana 1:6). Dojrzały pogląd świętego Jana łączy w sobie wiarę i praktykę w sposób wyważony, inspirując nas przykładem prawdziwego, codziennego chrześcijaństwa.

Zastosowanie na dziś

Życie tych biblijnych bohaterów wiary tworzy mozaikę zasad, które są istotne dla wszystkich wierzących próbujących odnaleźć się w XXI wieku. Tak jak święty Paweł głęboko zainwestował w Tymoteusza i Tytusa, tak i dzisiaj dojrzały chrześcijanin jest wezwany do wlewania duchowej siły w życie młodszych pokoleń, rozumiejąc ich wyjątkowe wyzwania i oferując empatyczne, cierpliwe, biblijne wskazówki.

Bogactwo, które posiadają doświadczeni bracia, ma charakter duchowy i życiowy, a nie materialny. Mogą oni przekazać młodszym braciom bezcenne wskazówki dotyczące:

- **Wiary i rozeznania.** Pogłębianie zrozumienia Pisma Świętego, odróżnianie prawdy od błędu w zagmatwanym świecie, budowanie fundamentów biblijnych.
- **Relacji.** Jak z Bożą mądrością poruszać się w małżeństwie, relacjach rodzinnych i rozwiązywaniu konfliktów.
- **Powołania i pracy.** Odkrywania darów duchowych, realizacji Bożego celu i zastosowania wiary w codziennej pracy.
- **Wytrwałości.** Wspierania w próbach, dzielenia się osobistymi świadectwami o podtrzymującej łasce Bożej oraz przekazywania nadziei zakorzenionej w Bożych obietnicach.

Ta inwestycja może przybierać różne formy, w zależności od duchowych darów danej osoby:

- **Przewodnictwo.** Formalne lub nieformalne relacje, w których udziela się wskazówek i wsparcia dostosowanych do potrzeb danej osoby.
- **Nauczanie.** Dzielenie się wiedzą w zborach, podczas studiów biblijnych oraz w domowym środowisku.
- **Towarzyszenie w uczniostwie.** Oferowanie odpowiedzialności i duchowej troski, gdy kroczy się wspólnie z innymi.
- **Dzielenie się świadectwem.** Opowiadanie o Bożej wierności w swoim życiu sprawia, że biblijne zasady stają się namacalne.

To przewodnictwo musi być udzielane „nie stronniczo, nie obłudnie” (Jak. 3:17) i obejmuje:

- **Pokorę.** Uznanie, że oni również są uczniami,

którzy wciąż wzrastają w łasce.

- **Zachętę.** Budowanie, skupianie się na potencjale, mówienie prawdy w miłości.
- **Wskazywanie na Chrystusa.** Upewnienie się, że uwaga pozostaje skupiona na Zbawicielu, a nie na mentorze.
- **Poleganie na Słowie Bożym.** Opieranie wszystkich rad na niezmiennych prawdach Pisma Świętego.

Ta mentorska więź, „przynosząca owoc w starości”, wzbogaca obie strony. Młodszy wierzący zyskuje mądrość, podczas gdy dojrzały chrześcijanin odnajduje odnowiony cel oraz radość z pozostawienia pobożnego dziedzictwa.

Miarą duchowego bogactwa nie są ziemskie posiadłości, lecz zdolność, by potrzebować mniej tego świata, a więcej Boga. Jest nim bogactwo zdobywanych doświadczeń, rozwijane w cichym miejscu społeczności z Bogiem (Psalm 1:1-3).

W przeszłości pokolenia zwracały się do starszych po radę. Dziś jednak wielu młodych ludzi kształtowanych jest przez ulotne i bezbożne wartości, które promują media społecznościowe. Pozwalają oni, by obcy wirtualnie ich formowali poprzez niezdrowe treści i uzależniające algorytmy. To odstępstwo od Bożego wzorca często prowadzi jednostki na ścieżki przypominające powolne duchowe kalectwo, dalekie od obfitego życia obiecanego w Chrystusie (Jan 10:10).

Rodzicielska porażka

Pismo Święte ostrzega również przed niepowodzeniem w duchowym przewodnictwie — szczególnie w obrębie rodziny. Samuel, mimo że był wielkim prorokiem, doświadczył bolesnego zbłądzenia swoich synów, Joela i Abiasza: „Lecz jego synowie nie chodzili jego drogami, gonili raczej za zyskiem, brali datki i naginali prawo” (1 Sam. 8:3). Ich zepsucie doprowadziło Izrael do żądania ustanowienia ludzkiego króla, co odmieniło bieg narodowej historii. Ta konsekwencja miała swoje źródło w zaniedbaniu Samuela, który nie nauczył swoich synów uczciwości.

Podobnie, Heli, arcykapłan, nie zdołał powstrzymać swoich niegodziwych synów, Chofniego i Pinchasa, którzy „nie znali Pana” (1 Sam. 2:12). Słabe upomnienie Heliego, zamiast zdecydowanej korekty, sprowadziły boski sąd na jego dom (1 Sam. 2:27-36; 4:11-18). Te relacje podkreślają święty obowiązek rodziców, jakim jest staranne pielęgnowanie wiary w następnym pokoleniu. Zaniedbanie w tej dziedzinie zagraża owocnemu dziedzictwu i prowadzi do duchowego rozkładu, który przechodzi z pokolenia na pokolenie.

Z kolei życie, które zostało dobrze przeżyte we wcześniejszych latach i naznaczone poddaniem się

uświęcającej ręce Boga, przynosi w „zimie” życia owoce sprawiedliwości, miłości, miłosierdzia i bezstronności (Przyp. 3:13-26). Takie dzieci Boże, uformowane w ogniu rafinacji, stoją pewnie w wierze, wolne od niepewności oraz uwikłań politycznych czy defensywnych postaw w zborze lub rodzinie. Z drugiej strony, życie kierowane własną wolą, a być może pragnieniem uznania, nieuchronnie prowadzi do konieczności korekty ze strony Boga. Ta inspirowana cielesnością podróż prowadzi do różnych szkód ubocznych, takich jak rozpad rodzin i zborów.

Wpływ zachowania

„Pamiętajcie na wodzów waszych, którzy wam głosili Słowo Boże, a rozpatrując koniec ich życia, naśladujcie wiarę ich” (Hebr. 13:7).

Napomnienie św. Pawła podkreśla czynną siłę wpływu wiernych starszych: ich zachowanie. Święty Paweł napomina nas do rozważenia „postępowania” naszych wodzów – całego ich sposobu życia, postawy i czynów, będących ważnym wskaźnikiem ich wiary. W kontekście życiowej „zimy” kieruje nas to do uczenia się z mądrości i przykładu tych, którzy wiernie chodzili z Bogiem. Święty Paweł poleca nam, aby okazywać podwójną cześć tym, którzy dobrze przewodzą (1 Tym. 5:17).

Świadectwo miłości do Boga i Jego ludu często stanowi najlepszy dowód naszej wiary w oczach tych, którzy nas obserwują. Jeśli nie okazujemy miłości do Boga i Je-

go ludu, zaufanie do nas maleje, a nasza wiara nie jest szanowana ani naśladowana (Hebr. 13:7).

Podsumowanie

Życie tych biblijnych bohaterów wiary przypomina nam, że „zima” życia nie jest końcem, lecz wyjątkowym okresem potencjału. Duchowy kapitał, zgromadzony przez dziesięciolecia, staje się bezcennym skarbem dla Ciała Chrystusa. Dojrzała bracia i siostry znajdują się w wyjątkowej pozycji, aby inspirować, przewodzić, prowadzić i umacniać tych, którzy wzrastają w Chrystusa w tym niespokojnym świecie.

Podobnie jak Daniel na dworach królów czy Mojżesz przygotowujący Jozuego, ich wpływ może być dalekosiężny. Tak jak święty Piotr i Jan strzegący prawdy, mogą stanowić kotwicę zdrowej doktryny. Ich życie przemawia słowami: „Aby obwieszczać, że Pan jest prawy, że jest opoką moją, i nie ma w nim nieprawości” (Psalm 92:16).

Oby każdy z nas, wkraczając w „zimę” życia lub żyjąc w niej, przyjął to powołanie z odwagą i łaską. To cenny czas na przekazywanie skarbów mądrości, inwestowanie w braci i siostry, dzielenie się głębią oraz pięknem prawd Słowa Bożego, a także na pozostawienie dziedzictwa niezachwianej wiary, które będzie chwalić naszego Pana i błogosławić przyszłym pokoleniom.

Todd Alexander